

เรื่องเล่าของลูกตอนที่ 41 กีฬาสีปี2556 สอนใจให้เอมิ..

โพสต์เมื่อ ส.ค. 22, โพสต์โดย [amijung](#) หมวดหมู่ [บันทึกลูกรัก](#)

```
(function() { var po = document.createElement('script'); po.type = 'text/javascript'; po.async = true; po.src = 'https://apis.google.com/js/plusone.js'; var s = document.getElementsByTagName('script')[0]; s.parentNode.insertBefore(po, s); })(); (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({ google_ad_client: "ca-pub-8026950304384140", enable_page_level_ads: true });
```

เสร็จสิ้นการแข่งขันกีฬาสีภายในโรงเรียนสาธิตเกษตร. พหุภาษา ปี2556 ของเอมิกับนัตซีแล้วเมื่อวันที่ 20 ส.ค. ที่ผ่านมา. ก่อนหน้านี้มีการทยอยแข่งกีฬาสีในแต่ละประเภทไปแล้วบ้าง. เอมิลงแข่งแชร์บอลหญิงไว้ได้เหรียญทองแดง งานนี้บอกว่าสีของตัวเองมีแต่เด็กป.4 สีอื่นมีพี.5 มาช่วยเล่นด้วยอะ. ทำไมสีเราไม่มีบ้าง... เวลาที่มาชนหนู. ตัวหนูแทบปลิวเลย(แหม คุณลูกขา . เวลาแข่งขันแย่งลูกบอลกันมันก็ต้องมีกระทบกระทั่งกันบ้างเป็นเรื่องปกติจ้า...ไม่แปลกเลย). แถมบ่นว่าชนแล้วไม่มีขอโทษกันเลย.. ถ้าเป็นหนู หนูจะไม่ทำอย่างพี่หรอก ไม่ดีเลย (อ้าว แล้วพี่เค้าจะรู้ไหมเนี่ย เวลาแข่งมันคงจะซุกมุนกันน่าดูเลย). เลียบอกลูกว่า การแข่งขันถึงวินาทีนั้นที่ต้องเอาชนะกันแล้ว ก็คงไม่มีใครยอมใครหรอก เพราะอยากให้สีของตัวเองชนะสีอื่นกันทั้งนั้น สิ่งที่ต้องเรียนรู้คือเข้าใจและให้อภัย. ถ้าพี่เค้าขอโทษก็เรียนรู้ว่าพี่เป็นตัวอย่างที่ดี. เป็นพี่ที่มีมารยาท มีน้ำใจนักกีฬา แต่ถ้าพี่ไม่โอเค ไม่ขอโทษ ก็โปรดจำเป็นบทเรียนไว้ว่าทำแบบนี้กับใครไปแล้ว คนอื่นเค้าไม่ชอบแน่ๆ เพราะฉะนั้นก็จะไม่ทำอย่างพี่. เราต้องมีน้ำใจนักกีฬาไม่ว่าจะอยู่ในสนามไหนๆก็ตาม

พอมาถึงวันเข้าสู่การแข่งขันวันสุดท้ายที่มีพิธีการต่างๆในสนาม. วันนี้เอมิลงรายการแข่งวิ่งไว้. 4 รายการ. มีทั้งวิ่งเดี่ยว และวิ่งผลัด. ตอนแรกคุณแม่ไม่รู้ว่าคุณแข่งเสร็จแล้วและ ผลการแข่งขันเป็นอย่างไรบ้าง เพราะไม่ได้ตามไปเชียร์ที่โรงเรียนช่วงที่เค้ามีการวิ่งแข่งกัน เพราะกลัวว่าคุณจะตื่นเตน(เอ. หรือว่า เป็นคุณแม่ที่กลัวจะตื่นเตนมากกว่าลูกเสียอีก). เนื่องจากรู้ใจลูกดีว่า เอมิชอบกีฬาวิ่งมาก ถึงมากที่สุด. (ขนาดน้องอู๋มเพื่อนสนิทยังบอกว่า เอมีบ้าวิ่งมากๆ คนอะไรจะชอบวิ่งขนาดนั้นเนี่ย) ไม่คิดว่าจะลงวิ่งทั้งหมด4 รายการเลย จะไหวไหมเนี่ย??? มารับเอมิกับนัตซีตอนเย็น เห็นนัตซีก่อนเลย. กำลังปีนป่ายของเล่นที่สนามเด็กเล่นกับเพื่อนๆอย่างสนุกสนาน เห็นมีเหรียญทองคล้องคออยู่ หนึ่งเหรียญ ถามนัตซีว่าได้มายังไงคะ นัตซีบอกว่าลงแข่งวิ่งผลัดเป็นทีม. ชนะสีแดงหนูเลยได้เหรียญทองมา (คุณแม่ตื่นเตนแทนเพราะแต่ไหนแต่ไรมา นัตซีก็ชอบกีฬาวิ่งแต่ไม่ค่อยมีโอกาสเลย). ครั้งนี้พี่ประจำสีเหลืองกับอาจารย์ให้ออกาสได้ลงสนามกับเค้าบ้าง. ดีจังเลย ถามนัตซีว่าสนุกไหม นัตซีบอกว่าสนุกดีค่ะ แต่ส่งสารสีแดง หนูต้องขอใบสีแดงนะเนี่ยที่ให้เหรียญทองหนู . เลียงงวามันจะไปเกี่ยวอะไรกันกับสีอื่น. นัตซีเลยเล่าให้ฟังว่า. ตอนแรกสีเหลืองของหนูวิ่งเข้าตามหลังสีอื่นมาสีเหลืองของหนูอยู่หลังสุดเลย(มีทั้งหมด 4 สีแข่งขันกัน). นัตซีวิ่งเป็นไม้สุดท้าย วิ่งแข่งตีต้นสีฟ้ากับชมพู. จนมาทันกับสีแดงแล้ว. ขณะที่สีแดงกำลังจะเข้าเส้นชัย นักกีฬากลับจะจกเพราะงงกับรีบปั่นเส้นชัยที่ขวางหน้าเลยวิ่งข้ามลง. ทำให้นัตซีมีโอกาสวิ่งแข่งหน้าพุ่งชนรีบปั่นเข้าเส้นชัยไปก่อนเลยทั้งๆที่สีแดงกำลังจะชนะอยู่แล้วเชียะ. เลยเข้าใจว่าทำไมนัตซีถึงได้บอกว่าขอใบสีแดงที่ทำให้มีโอกาสดี้ทีหนึ่ง. แต่ความรู้สึกสงสารและน่าเห็นใจของนัตซีก็มีให้กับเพื่อนนักกีฬาสีแดงด้วยเพราะเพื่อนคงจะรู้สึกแย่ เสียหายและผิดหวัง เสียใจว่า ไม่น่าจะหยุดงกับรีบปั่นที่ขวางหน้าเลย..ให้ตายสิเนี่ย.. อย่างนี้เลยต้องบอกว่าที่มันตีสีดวงดีกว่านัตหนึ่ง ไม่ใช่วิ่งเร็วกว่าแต่. วิ่งแบบลุยไปเลยไม่รีรอเลยชนะแบบพลุๆไปเลย. ต้องขอโทษสีแดงด้วยนะ. แต่หนูต้องวิ่งอะ

มาถึงคราวเอมิจัง. คุณแม่ก็เดินตามหาไปทั่วอยู่สักพักก็เห็นยืนเล่นอยู่คนเดียวที่สนามเด็กเล่นอีกฝั่ง. หน้าตาหงอยๆ. มาก.

จนดิฉันไม่กล้าถามว่าผลการแข่งขันเป็นอย่างไรบ้าง (สงสัยว่าจะไม่ได้เหรียญใดๆเลยเพราะว่าที่คอไม่ได้ห้อยเหรียญอะไรสักกะเหรียญเลย).

ในใจคุณแม่เตรียมคำพูดลอบใจไว้แล้ว.

เพราะรู้ว่าเอมิเป็นคนตัวเล็กขาอาจจะสั้นวิ่งแข่งกับเพื่อนตัวโตๆคงจะไม่ไหวหรือหกรือๆที่คัดเลือนักกีฬาหรืออาจารย์อาจจะเปลี่ยนใจไม่ให้เอมิลงวิ่งแข่งตามที่เอมียกาวิ่งก็อาจจะเป็นไปได้!! . มาถึงตอนนี้คิดเองไปต่างๆนาๆว่า มันต้องมีอะไรผิดปกติเพราะธรรมชาติของเอมิจะต้องร่าเริง ยิ้มแย้มหน้าบานมาก

พูดจาทักทายเสียงดังแล้ว. แต่เอมิทำหน้าเศร้า สุดจะจ้อยเลย. บอกว่าวันนี้ไม่ได้เลย. หนูไม่ได้เหรียญทองเพราะพี่มอ(ม.6). กับอาจารย์ไม่ให้ไม่สนใจหนูเลย.พูดเสียงเศร้ามาก. อะไรมันจะซีเรียสนานันลูก. เอ.. ทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะ. เอมิก็เลยเล่าให้ฟังว่า. วันนี้เอมิลงวิ่ง. 4 รายการ. ใน 3 รายการแรกเอมิได้เหรียญเงินมาทั้งหมด. 3เหรียญ. ส่วนรายการสุดท้ายเอมิวิ่งผลัดทีม 4 คน ชนะได้ที1. ด้วย.

แต่ตอนรับรางวัลมีเพื่อนที่ลงชื่อเป็นตัวแทนโรงเรียนไว้แต่ไม่ได้เป็นคนวิ่งแข่งมาเข้าแถวรับเหรียญทองแทนเอมิไปแล้ว. (แต่เอมียังไม่ได้เลย). พอแจ้งพี่มอ.

กับอาจารย์ก็มาช่วยแก้ปัญหารื่องที่ตัวแทนมารับเหรียญไปแทนคนที่ลงแข่งจริง. และไม่ให้เหรียญทดแทนเพิ่มด้วยเพราะแจกไปแล้วครบ4

เหรียญตามจำนวนนักกีฬาที่ทำการแข่งขัน. . สุดท้ายบทหนักมาตกอยู่ที่เอมิว่าจะจัดการกับปัญหานี้อย่างไร?? เนื่องจากบอกทั้งพี่มอกับอาจารย์แล้วก็ไม่รู้.

เมื่อมาถามกับเพื่อนที่เป็นคนรับเหรียญไปแทนทั้งที่ไม่ได้เป็นคนแข่งขัน เพื่อนก็ไม่คืนให้เพราะบอกว่าเหรียญเป็นของเพื่อนแล้ว. งานนี้เอมิเลยจ้อย.

หน้าเศร้าเพราะเพื่อนเค้าก็ยังไม่รู้ตัวว่ามันไม่ใช่ของเค้า อธิบายแล้วก็ไมคืนให้ สุดท้ายถอดใจไม่ถามแล้วดีกว่า ยอมรับและเก็บความเศร้าไว้เองดีกว่า. สงสารลูกจึง

เพราะรู้ว่า ตั้งแต่มีการแข่งขันกีฬาสีภายในมาครั้งนี้เป็นปีที่ 4 แล้วสำหรับเอมิจัง. . เอมิไม่เคยได้สัมผัสเหรียญทองเลย เพราะแต่ละปี. จะมีเหตุการณ์ต่างๆเช่น.

ถ้าไม่โดนเพื่อนชน. ก็ต้องวิ่งแข่งข้ามรั้วกับรุ่นพี่ที่โตกว่า. ตัวเองจึงมักเสียเปรียบอยู่เสมอ ได้แต่ให้กำลังใจว่า ไม่เป็นไร การแข่งขันมีแพ้มีชนะ มีการชิงไหวชิงพริบ.

แล้วก็ต้องดวงดีด้วยนะ. จนกระทั่งมาถึงปีนี้ ถึงแม้ว่าจะแข่งขันได้ดีที่หนึ่ง แต่เหรียญทองก็ยังไม่มาหาเอมิอยู่ดีนั่นแหละ. ดูเหมือนว่าเอมิจะเริ่มทำใจได้บ้างแล้วว่า

ช่างมันเถอะ เมื่อเพื่อนอยากได้ก็ให้เค้าไป. ยังไงเราก็คงรู้ตัวเองดีว่า เราเป็นนักกีฬาที่ได้ลงแข่งแล้วชนะมา แค่นี้ก็ถือว่าดีมากแล้ว. สุดท้ายก็ทำใจได้ว่า.

เหรียญมันก็คือเหรียญที่เอามาโชว์เฉยๆ. ถ้าหากว่าต้องไปทวงเหรียญจากเพื่อนเสียแต่อยู่คนละห้องแล้วยังช่วงนี้มีสอบตลอดเลย

มันจะมีเรื่องนุ้ยว้ายไปกันใหญ่. เพื่อนคนนี้ก็เพิ่งเป็นนักเรียนเข้ามาใหม่ปีนี้อาจจะยังไม่รู้เรื่องก็ได้ ไม่อยากมีเรื่อง . ช่างเขาเถอะค่ะคุณแม่.

ปีหน้าเอมิจะแข่งวิ่งใหม่จะต้องได้เหรียญทองของตัวเองจริงๆซะที. แต่ก็ไม่ใช่ว่าเอมิจะเจอกับเรื่องร้ายๆหรอกนะค่ะ เพราะกีฬาสีปีนี้

ทำให้เอมิมีสันติภาพที่ตึงอกงามในใจได้เหมือนกัน. เอมิเล่าให้ฟังว่า หนูเกือบจะไม่ได้เหรียญเงินแล้วตอนที่วิ่งเดี่ยว แล้วเพื่อนสี่ห้าวิ่งมาชนทำให้หนูเสียหลัก

ทำให้หนูวิ่งเข้ามาเป็นที่ 3. ทั้งอาจารย์และพี่มอ ต่างก็ให้สีฟ้าชนะเอมิ. แต่เพื่อนสี่ห้าของเอมิมีน้าใจนักกีฬาดีมาก มาสารภาพบอกว่าตัวเองวิ่งชนเบียดเอมิ

เอมิเลยเสียหลักไป. เอมิชื่นชมเพื่อนสี่ฟ้านี้มากเพราะเพื่อนมีความซื่อสัตย์ ถ้าเพื่อนไม่ยอมรับกับอาจารย์และพี่มอ. หนูคงจะไม่ได้เหรียญเงินมาแน่ๆ.

เพื่อนคนนี้ได้มากเลยแต่หนูยังไม่รู้จักเลย. หนูอยากรู้จักแล้วละ. ดิฉันจึงเสริมว่า แสดงว่าเพื่อนคนนี้เป็นคนที่จิตใจดี ไม่โกง ไม่เอาเปรียบผู้อื่น มีน้ำใจนักกีฬา

น่าคบน่ารู้จัก.คน อย่างนี้ถึงจะเรียกว่าดี. ถ้าคราวหน้ามีโอกาสต้องแนะนำให้คุณแม่ได้รู้จักเพื่อนดีแบบนี้ด้วยนะค่ะ.

อย่างน้อยกีฬาสีคราวนี้ก็มีความสุขให้เอมิได้จดจำบ้างล่ะ...คนดีๆ เพื่อนดีๆ. นับวันจะหายาก เมื่อเจอก็ต้องรักษากันเอาไว้...

ล่าสุดเมื่อเช้านี้ก่อนไปโรงเรียนคุณแม่ก็ถามเอมิว่า

สุดท้ายเรื่องของเหรียญทองที่ตัวเองเคยถามจากเพื่อนสรุปว่าจบอย่างไร.เพราะต้องการตัดประเด็นสิ่งเร้าต่างๆที่จะมากวนใจเอมิลงเพื่อจะได้พร้อมสำหรับการเรียนรู้ในวันใหม่. ซึ่งเรื่องนี้ผ่านไป3 วันแล้วมันควรจะปิดประเด็นเสียที. แล้วเอมิก็บอกว่า ไม่สนใจแล้วเรื่องเหรียญ เพื่อนสำคัญกว่าส่วนหนึ่งตัวเองไม่กล้าทวงด้วย.

อายเกินไปที่จะถามอีก และเพราะไม่อยากมีเรื่องราวบานปลาย อยากรจะหยุดแค่นี้ เหรียญมันก็แค่เหรียญ. นัตซีก็พูดขึ้นมาว่า.

เหรียญทองนั่นมีค่าต่อความรู้สึกของพี่เอมิไม่ใช่หรอ (เพราะรู้ว่าพี่บักก็หวงมาก. เมื่อได้รางวัลเหรียญทองแล้ว ทำไม่ถึงปล่อยมันหลุดมือไป).

ถ้าเพื่อนพี่เอมิเอาไปเค้าอาจจะไม่เห็นคุณค่าของมันหรอก. ลองไปตามคืนอีกทีทีใหม่(นัตซียังยุต้ออีก). แต่คราวนี้คำตอบที่ทำให้คุณแม่รู้แล้วว่า.

เอมิก้าวข้ามผ่านทักษะชีวิตอีกเรื่องหนึ่งก็คือ. เอมิบอกว่า ไม่ตามแล้ว วันนี้มีสอบภาษาญี่ปุ่น ไม่เสียเวลาไปตามแล้ว. ตามแล้วเสียเพื่อน วันข้างหน้าก็ยังเจอกันอีก.

ยังไม้นึกไม่ดี. เพื่อนมาใหม่ตอนนี้เค้าคงจะยังไม่รู้เรื่อง. อีกหน่อยเค้าคงจะรู้ตัวเอง. แค่นี้รู้แล้วว่าตัวเองทำได้(วิ่งชนะ). แล้ว

พี่สี่(ชมพู)เค้าให้ออกาสหนูลงวิ่งแข่งแค่นี้ก็โอเคแล้ว. ถึงไปตามได้เหรียญมาก็ไม่มีประโยชน์หรอก. เอ้อ. ค่อยยังชั่วที่ลูกเราคิดได้

คิดเป็นและสุดท้ายคิดตก.รู้จักปล่อยวาง. ว่า ผลของการแข่งขันมีค่ามากกว่าเหรียญรางวัลที่ได้รับ. ปีนี้เอมิได้ลงวิ่ง4 รายการทำได้ค่อนข้างดี. ปีหน้าบอกว่าจะลง6

รายการเหมือนพี่มอ(มัธยม). บ้างหนูจะสู้อีก.. โอ..เอางั้นเลยหรือลูก ถ้าพี่ให้ออกาส เจ้าลิงน้อยลมกรดตัวนี้คงจะไม่พาลดลงแข่งขันวิ่งในปีหน้าอีกแน่ๆ...อิ อี.. อ้าว.

สู้ๆๆ เจ้าลูกลิงน้อยของคุณแม่

แท็ก: ไม่ระบุคำค้นหา

[Powered by EasyBlog for Joomla!](#)